

Undertegnede tillader sig at foreslaa, at Fakultetet til de Udtalelser, som i øvrigt maatte blive vedtagne i Anledning af det forelagte Udcast til en Reform af den lærde Skole, føjer følgende:

Da den klassisk-sproglige Linie efter det foreliggende Udcast for Fremtiden vil blive væsentligt anderledes stillet end nu, idet man kan gaa ud fra, at den kun vil blive valgt af Elever, der have Anlæg og Interesse for Studiet af Oldtidens Sprog og Kultur, kan den friere og mere energisk gaa løs paa sit Maal. Den bør da indrettes saaledes, at den i det størst mulige Omfang giver Afgang til ved Selvsyn at stifte Bekendtskab med de væsentlige og ejendommelige Sider af Oldtidens-kulturen, for saa vidt de passer for Elevernes Alderstrin.

Heraf følger, at Græsk maa træde mere i Forgrunden, idet den græske Litteratur haade ved sin Originalitet og i Indholds værdi i det hele har et ubestrideligt Fortrin frem for den latinske, hvor værdifulde Værker der end kan findes ogsaa i denne; dens store Værdi og Betydning som Læsning for Disciplene i vore lærde Skolers øverste Klasser er da ogsaa almindeligt anerkendt. Vi mene derfor, at først, naar Græsk bliver stillet i forreste Række, kan den klassisk-sproglige Linie siges at svare til sit Formaal og at være stillet lige i Kampen med den ny sproglige Retning.

Dette vil kunne opnaas ved at lade Latin og Græsk bytte Plads i V.—VI. Klasse, saaledes at Græsk faar 7—8 ugentlige Timer, hvortil passende kan føjes 1 Time Oldtidskundskab, som kan anvendes til Litteratur- og Kunsthistorie. Ved denne ubetydelige Forøgelse af Timetallet vilde der opnaas forholdsvis meget. Der vilde blive Tid til at erhverve en virkelig Færdighed i Læsningen af Homer, til at gennemgaa en større Dialog af Platon og eventuelt en Tragødie. For at Formaalet, en uddvidet Litteraturlæsning, helt kan naas, vil det være i høj Grad at anbefale, at Eksamenrepetitionen lettes derved, at der ved Afgangseksamen, ligesom nu i Latin, kun prøves i Halvdelen (eller lidt mere) af det i de to sidste Aar læste Benjøm. Maasse kan Græsk allerede i III.—IV. Klasse stilles lige med Latin i Timetal, hvorved en sikrere Tilegnelse af Elementerne vilde opnaas.

Latin maatte saa indskrænkes til ca. 5 ugentlige Timer i V.—VI. Klasse (samt eventuelt til 6 i III.—IV.). Men dermed kan Saget ogsaa meget godt nøjes, naar man fastholder, at Hovedformaalet med Latinundervisningen er at bibringe Eleverne den Sprogkundskab, de har nødig for deres senere Studier og for deres almindelige sproglige Uddannelse. Det kan derhos meget vel opnaas, at Latinen ved et fornuftigt Valg af Lektüre kommer til at hve sit Supplement til Kendskabet til Oldtiden. Dette vil formentligt bedst kunne ske, naar der til Eksamen kun forlanges opgivet et mindre Benjøm af latinsk Poesi (navnlig Horats) og vanskeligere Prosa (f. Eks. Tacitus og Seneca), medens Prøven for øvrigt gøres til en Ekstemporalprøve i lettere Prosa. Man vil saa have Tid til at øve Eleverne i at oversætte ex tempore i større Omfang end nu, og den foreslaaede Omlægning af Stilen vil lettes betydeligt ved en saadan Ordning og slutte sig naturligt dertil.

Kjøbenhavn, 30te Oktober 1899.

M. Cl. Gerz.

S. L. Heiberg.

Til det filosofiske Fakultet.